

ved den; da maa jeg ganske vist billige ikke blot, at han selv har modsat sig denne saa overordentlige Behandling, men ogsaa at han søger at bringe Andre, der maaskee ere i lignende Tilfælde ved deres Bedømmelse af Sagen, eller maaskee have særlig Egard for den ærede Taler's Mening, til at stemme derimod. Jeg skal imidlertid anbefale den overordentlige Behandling, ligesom jeg efter mit Kendskab til Sagen troer, at det foreliggende Forslag ganske heldigt har mæglet mellem de stridende Ansuelser og uden Tvivl ogsaa vil ganske vel tilfredsstillende. Da den høitærede Minister nu er kommen tilstede, er det vel rimeligt, at vi fra Ministerbordet ville faae Noget at høre i denne Retning, der naturligviis vil have meget større Indflydelse paa det meget ærede Medlem, der talte først, end min Udtalelse.

Lehmann: Om jeg end ved enkelte Omtringer kan have givet Anledning dertil, er det dog ingenlunde min Mening, at det skal betragtes som et Slags Afregning mellem de tvende Afdelinger af Rigsdagen med Hensyn til deres indbyrdes Forhold i Henseende til Lovgivningsarbejdet. Det er ingenlunde Tilfældet. Imidlertid skal jeg dog med Hensyn til, hvad der fra de to foregaaende ærede Talere er blevet ansøgt, bestemt benægte — ja, det er maaskee for stærkt — men meget drage i Tvivl, at der nogensinde er fra Landstinget kommet til Folkethinget et Lovforslag saaledes, at det kun ved tre Gange at fremmes extra-ordinært kunde søres tilende. Det er mig ikke vitterligt, at det nogensinde har været Tilfældet, og jeg troer, at man ikke skal kunne paavise noget Exempel derpaa, hvorimod det vilde være overmaade let at paavise Exempler i stort Tal paa, at de meest omfangsrige Lovarbejder med meget stor Kraftanstrengelse ere fremmede her saa tidlig, at de, endog længe før Halvdelen af Sessionen var gaaet, havde været forelagte det andet Thing. Jeg maa ogsaa med Hensyn til en anden æret Taler, der meente, at det var ikke Andet, end hvad der skete saa ofte, gjentage den samme Benægtelse. — Jeg troer ikke, at man skal kunne paavise noget Exempel paa, at en Lov, der ikke bærer sin Paatrængenhed i sig, skulde være fremkommen til

første Behandling 2—3 Dage før Sessionens Slutning; jeg gaaer nemlig ud fra den samme Forudsætning om Sessionens Varighed, under hvilken vi alle her tale. Ganske vist har Landstinget meget ofte været i det Tilfælde at behandle finantstuelle Love, navnlig accessoriske finantstuelle Love, paa en saadan Maade; men der er Ingen, der stærkere end jeg bestandig har fastholdt, at det er en Resignation, Landstinget bør paalægge sig selv, at betragte sin Andeel i Finantstulovenes, altsaa ogsaa i Tillægsbevillingslovenes, Behandling som noget Underordnet i Forhold til Folkethinget. Men jeg har ligesaa bestemt modsat mig, at dette skulde analogisk overføres paa det hele Lovgivningsarbejde. Ved en altfor consequent Fortsættelse af denne Betragtningemaade kunde man meget let komme til det Resultat, at Landstinget ikke var Andet end en ørkesløs Byrde i vort constitutionelle Maskineri. Men jeg vil dernæst tilføje, at jeg ikke betragter dette som en Demonstration; jeg betragter det ganske simpelt som Noget, der er vor gode Ret at fordrø, at de Love, som vi skulle overveie, komme til os saaledes, at der levnes os den fornødne Tid til virkelig at overveie dem, og det er jo ogsaa derfor, at Regulativet foreskriver, at der hører en kvalificeret Majoritet til for saaledes at frempidse Sager, fordi det dog altid paalægger en vis Tvang med Hensyn til de Medlemmer, der ikke ansee sig tilstrækkelig forberedte. Dette erklærer jeg at være Tilfældet med mig i denne Sag. Jeg har ikke kunnet studere dette Lovforslag; jeg har løseligt fulgt det paa dets tidligere Bane og veed kun saa meget, at der har været endeel forskellige Ansuelser og Meninger om Sagen. Der har været tilveiebragt forskellige Oplysninger, og naar den sidste ærede Taler har talt om de nærmest i Lovens Interesseredes Interesser, har jeg ikke opfattet Forholdet anderledes, end at disse Interesser ingenlunde gaae ud paa at faae denne Amtstue ophævet. Men jeg siger kun, at jeg for mit Bedkommende ikke har været istand til at gjøre mig fuldkommen bekendt med denne Lov, og at jeg vil betragte mig som udelukket fra dens Behandling, dersom man afstaaer fra de Former, som Forretningsordenen foreskriver for Lovens ordentlige